

**Raftul
Denisei**

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

Jennifer Cody Epstein

Zeii pedepselor
cerești

Traducere din engleză și note de
ANCA DAN și SÎNZIANA DRAGOȘ

HUMANITAS
fiction

Redactor: Ioana Petridean
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corectori: Cecilia Laslo, Iuliana Glăvan
DTP: Corina Roncea, Carmen Petrescu

Tipărit la Monitorul Oficial R.A.

JENNIFER CODY EPSTEIN
THE GODS OF HEAVENLY PUNISHMENT

Copyright © Jennifer Cody Epstein, 2013

All rights reserved.

Citatul din *The Letters of D.H. Lawrence, Volume 2: 1913-1916*, publicat de Cambridge University Press, este reprodus cu permisiunea Pollesiger Limited și The Estate of Frieda Lawrence Ravagli.

© HUMANITAS FICTION, 2015, pentru prezenta versiune românească

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
EPSTEIN, JENNIFER CODY

Zei pedepselor cerești / Jennifer Cody Epstein; trad.: Anca Dan, Sînziana Dragoș. –

București: Humanitas Fiction, 2015

ISBN 978-973-689-919-5

I. Dan, Anca (trad.)

II. Dragoș, Sînziana (coord.)

821.111-31=135.1

EDITURA HUMANITAS FICTION

Piața Presei Libere 1, 013701 București, România

tel. 021 408 83 50, fax 021 408 83 51

www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro

Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro

Comenzi telefonice: 0372 743 382, 0723 684 194

*Pentru Katie și Hannah,
care îmi sunt zeițele luminii,
inspirației și viitorului*

Deși se bazează pe un eveniment real (bombardarea orașului Tokyo în 1945) și dă viață unor personaje inspirate de personalități istorice reale, romanul *Zei pedepselor cerești* este în ultimă instanță o operă de ficțiune. Drept urmare, toate întâmplările, afirmațiile și dialogurile din paginile sale sunt produse ale imaginației autoarei și nu au rol de documente istorice.

Războiul este cumplit. Artistul are menirea de a-l urma până în miezul său, până în inima fiecărui combatant – nu să vorbească despre armate și națiuni și statistici – ci să-l surprindă în intimitatea profunzimii lui.

D.H. LAWRENCE

I
HAMBURG, NEW YORK

Mai 1935

Urcarea părea foarte dificilă, roata mare scârțâia, motorul trepida și s-a poticnit de vreo patru ori până au ajuns ei în vârf. Dar meritase să aibă răbdare, așa cum merita de fiecare dată, erau atât de sus, că lumea săracă, peticită și fărâmițată părea mică și inofensivă, ca decorul unui trenuleț de jucărie.

Era senzația cea mai apropiată de zbor pe care și-o putea imagina.

— S-a stricat? a întrebat Lacy Robertson, care ședea lângă el. De ce s-a oprit așa?

Cam a ridicat din umeri.

— Poate că trebuie să ungi mecanismul, cine știe.

Și-a întins brațele în lături, savurând sentimentul de izolare și tihnă, puterea ciudat de atotștiutoare pe care i-o dăduse întotdeauna ascensiunea aceasta. Sub ei se întindea parcul de distracții Hamburg, cu iarba ce începea să prindă tonurile roșietice ale toamnei și cu corturile unduind în bătaia vântului ca niște pânze de corăbii. Băieții cu tunsori de marinari și fetițe cu cârlionți ca niște tirbușoane alergau chirăind ca nebunii de la un stand la altul, de la un joc la altul, de la un chioșc la altul. Părinții se țineau după ei, îmbrăcați în hainele lor ponosite de duminică, oprindu-se câte un pic în fața Țălii mai Tare Om din Lume, sau la Întrecerea Buclușilor, sau la Parada Modei, glumind unii cu alții; nu prea stăteau însă nicăieri suficient de mult încât să cumpere ceva. De fapt nimeni n-avea bani.

Câțiva plimbăreți se strecurau printre corturi spre pista improvizată, unde fusese anunțată mai devreme o demonstrație acrobatică pe aripile avioanelor. Totuși, pe luciul mat al aripilor

nu se zărea nici urmă de femei în costumașe cu paiete, iar păsările scânteietoare zburau răsturnate, în stol, pe fundalul norilor ce începeau să se întunece.

Doamne, își zise Cam în gând, într-o bună zi am să aflu și eu cum e.

— Uită-te la ei, spunea Lacy, nu cred că bietul om mănâncă mare lucru înainte să se urce în cutia aia de conserve. Dacă-ș fi în locul lui, aș da urgent la rațe.

Vocea, de obicei profundă și cam răgușită pentru o fată, îi era acum ascuțită și ciudat de firavă. Când Cam s-a întors spre ea, a văzut că era palidă – palidă ca gulerul-șal al jachetei albe pe care o purta.

— Te simți bine? a întrebat-o el.

— Mi-e cam frică de înălțime, atâta tot, a răspuns ea cu un zâmbet care voia să spună *A, nu-i nimic*. Dar își ținea buzele atât de strânse, că-i fugise tot sângele din ele.

— Serios? Dar... stai puțin. Nu *tu* ai zis că vrei să urcăm în Roata Mare?

Fata a dat din cap cu emfază:

— Da, să trăiți. Eu am fost aceea.

Ca pentru a-i sublinia cuvintele, vagonetul lor a mai înaintat, cu o smucitură, vreo jumătate de metru. Apoi s-a oprit cu un hârâit, de parcă rămăsese fără benzină. Mișcarea clătină vagonetul, și Lacy se agăță de ușă închizând ochii strâns. Avea niște gene incredibil de lungi și de dese, cum au fetele din reclamele la rimel. Mai ales genele ei îl fascinau pe Cam. Nu neapărat fiindcă erau atât de feminine, de grațioase și de frumoase, cât pentru că genele lui erau exact la polul opus: atât de blonde și de subțiri, că uneori, în lumină puternică, ochii – la fel ca ai fratelui și ai tatălui lui, de altfel – păreau să nu aibă deloc gene, precum cei ai șopârelor.

— Nu pricep, a spus el luând-o de mână fără să-și dea seama (cea ce era ciudat, având în vedere că la întâlnirea lor anterioară numai la *asta* se gândise, dar nu îndrăznise s-o facă). De ce să te dai în ceva de care ți-e frică?

Fata și-a deschis ochii, coborându-i spre degetele lor împletite, apoi i-a ridicat spre el cu privirea aceea piezișă, care îi atrăsese atenția săptămâna trecută. O privire care-l măsoară și-l întorcea pe toate părțile ca pe o jucărie pe care o iei la întâmplare de pe un raft, o privire indulgentă și amuzată.

— Păi, printre altele, a zis ea, m-am gândit că, dacă o să fiu speriată de-adevăratele în prezența ta, o să te hotărâști în sfârșit să mă iei de mână.

Cam a simțit cum i se înroșesc urechile și obraji. A vrut să-i dea drumul la mână, dar Lacy Robertson i-a strâns palma atât de tare, că inelul ei i s-a înfipt dureros în carne.

— Nici să nu te gândești, a zis ea.

Cam și-a dres glasul. *Respiră adânc*, se muștraluia în gând.

— Deci, de fapt, nu ești speriată?

— A, ba da, a răspuns ea. Sunt de-a dreptul îngrozită.

Băiatul a râs scurt.

— Și a meritat să mori de frică numai ca să te țină un tip de mână?

— Nu *orice* tip, a răspuns ea pe un ton care l-a făcut iarăși să roșească până-n vârful unghiilor. Și nu-i vorba numai de asta, a adăugat strâmbându-se și strângându-l din nou cu putere de mână, căci roata se hurduca iar. E ceva ce-mi spunea tata mereu.

— Ce anume?

— Că modul cel mai bun de a combate frica este să încerci să faci exact ce te sperie mai tare.

— Cred că-i o strategie bună.

— Nu-i așa? De aceea s-a înrolat și-a plecat să lupte în Filipine.

— Fiindcă-i era frică de filipinezi? a întrebat el uitându-se pieziș.

— Nu, tăntălăule. Îi era frică de luptă. În școală a fost ciuca bățăilor. Dar tu probabil că nu știi prea multe despre astfel de lucruri, nu-i așa?

Mai multe decât crezi, și-a zis el în gând. Dar și-a ținut gura – asta era întotdeauna cea mai sigură opțiune.

Fata se uita la cer.

— S-ar părea că deocamdată ne-am oprit de tot, a spus ea privindu-l ironic. Mi-aș lua mâna înapoi acum, dacă nu ți-e cu supărare.

— Nici să nu te gândești, s-a împotrivit Cam trăgând-o spre el protector.

— Nu te teme, a spus ea râzând, ți-o dau înapoi.

Desfăcându-și ușurel degetele dintr-ale lui, și-a luat poșeta din poală și a deschis-o. Băiatul o privea uimit. *Iar a făcut-o*, și-a zis el în gând; deși nu era lămurit ce anume făcuse. Avea ceva de-a face cu totala dezinvoltură pe care i-o inspira, ceva ce nu mai văzuse decât la Mike și la mama lui. Dar era și felul în care, în numai două întâlniri câte avuseseră până atunci, fata reușise să ajungă, fără efort, la miezul lucrurilor. Sau, în orice caz, la ceea ce era pentru el foarte aproape de miezul lucrurilor. Oricum, de un lucru era sigur, și anume că treaba asta-i plăcea.

— Și eu am fost întotdeauna de aceeași părere, a zis el lăsându-se pe spate.

— La ce anume te referi? a întrebat ea scotocind prin poșetă.

Inelul uriaș, care i se înfipsese mai devreme în mână și care avea aceeași culoare cu ochii ei, licărea în lumina piezișă a soarelui de după-amiază. Și fața îi era puțin cam verzuie, drept care Cam spera că nu caută vreo pungă sau altceva în care să vomite. Spre ușurarea lui, Lacy scoase doar un ruj argintiu și o oglinjoară asortată, de mărimea unui dolar de argint.

— Vorbeam despre frică, a răspuns el.

Fata s-a încruntat la propria-i imagine din oglindă, vopsindu-și buzele cu furie, ca și cum operațiunea aceea ar fi putut să prevină un dezastru.

— Serios? Nu mi s-a părut deloc că ai fi ușor de speriat.

Ha, făcu el în gând.

— Toată lumea se teme de câte ceva, n-am dreptate?

Văzând-o țuguindu-și buzele, s-a întrebat din nou cum ar fi s-o sărute. Se întrebasese și săptămâna trecută, când văzuseră împreună *Mările Chinei*. Chiar își spusese atunci că o s-o facă

la sfârșitul întâlnirii. Dar tocmai în ultima clipă, acolo, pe aleea din fața casei ei, se lăsase păgubaș, pentru că îl năpădise iar teroarea paralizantă a vechii lui bălbăieli.

— Dar pe dumneavoastră ce vă sperie, domnule Cameron Richards Junior? Trăsnetele? Hunii? Rechinii?

— De fapt, nimic de genul ăsta, a ridicat el din umeri cu prefăcută nepăsare. Mi-e frică mai degrabă de... nu știu... de chestii mai mărunte.

— Cum ar fi?

Cum ar fi să ai nevoie de cinci minute ca să inviți o fată la dans și, drept rezultat, fata să-ți râdă în nas. Cum ar fi să-și dea profesorii ochii peste cap ori de câte ori ridici și tu mâna. Cum ar fi ca tatăl tău să te prezinte necunoscuților astfel: „El e băiatul meu, Cameron Junior. Nu vorbește prea bine.“

— Să mă fac de râs, cred, a zis în cele din urmă, prudent.

Lacy a ridicat mirată ochii din oglinjoară:

— Tu?

Băiatul a dat din cap, simțind cum i se înroșesc iar obrazii, în ciuda privirii ei verzi, răcoroase, care-l făcea să se simtă ca și cum ar fi plutit pe o mare de culoarea minții.

— Ei, asta-i tare de tot!

A închis oglinjoara cu un pocnet și a izbucnit într-un hohot sănătos și dezinhibat – alt lucru care-i plăcea lui Cam la ea.

— Ce anume e tare?

— Tu ești tare, a zis ea scuturând din cap. Chiar n-ai nici cea mai vagă idee, nu-i așa?

— Despre ce să am idee?

— Despre *tine*, prostănacule. Fetele din cămin ți-au dat nota maximă.

— Nota maximă *pentru ce*?

— Păi, știi tu... În clasamentul tipilor.

Băiatul tot nu pricepea, așa că ea îi ținu o mică prelegere, desenând cu rujul în aer fiecare literă:

— Merge de la A la D. A înseamnă că ești super, B că ești OK. C înseamnă că ești acceptabil.

— Și care-i nota cea mai mică?

Cuprins

I. 1935 <i>Hamburg, New York</i>	11
II. 1935 <i>Karuizawa, Japonia</i>	27
III. 1942 <i>USS Hornet, Oceanul Pacific</i>	61
IV. 1942 <i>Shin Nagano, Manciuria</i>	117
V. 1943 <i>Poligoanele de încercare din Dugway, Utah</i>	155
VI. 1945 <i>Tokyo, Japonia</i>	199
VII. 1945 <i>Buffalo, New York</i>	253
VIII. 1945 <i>Tokyo, Japonia</i>	279
IX. 1962 <i>Los Angeles</i>	347